

съ **ѣ**: **Дѣ**колъ — Δεάβολι, **Просѣ**къ — Πρόσακος, **Прилѣ**пъ — Πρίλαπος, **Ежтѣ**ска — Σουντίασκον, **Призрѣ**нъ — Приζδριάνα. Въ хрониката на Скилица отъ XI в. срѣщаме прѣдадени: **Прилѣ**пъ — Πρίλαπος, **Е**класица — Βαλασιτζα, **Просѣ**къ — Πρόσακος, **Призрѣ**нъ — Приσδίανα, името на скопския български войвода **Е**нтѣхъ — Βοιτάχος. Въ съчиненията на Теофилакта Охридски отъ края на XI вѣкъ името **Брѣ**гальница е прѣдадено съ Βραγαληνίτζα. Въ практикона на струмишкия манастиръ Св. Богородица Велюшка отъ 1152 г. срѣщаме мѣстни и лични имена при Струмица, прѣдадени така: **Дѣ**скокица — Δεασκοβίτζα, **Дѣ**пица — Δεαπίτζα, **Дрѣ**нково — Δρεάνοβον, **Брѣ**зникъ — Μπρεασνίк, **Е**клинь — Βεάλην.¹⁾ Дим. Хоматианъ отъ началото на XIII в. прѣдава македонския градъ **Хтѣ**токо съ Χτεάτοβο. Въ поемата на Мануила Фила отъ 1305 г. българо-албанскиятъ градъ **Дрѣ**новъскъ е поменатъ като Δρεανοβισκός.²⁾ Въ единъ гръцки хрисовуль отъ 1321 г., що засѣга мѣста въ Епиръ, имената **Дрѣ**нково, **Трѣ**стѣникъ сж прѣдадени Δρεάνοβον, Τριστεανίκον.³⁾ Въ друга гръцка грамота отъ 1345 г. срѣщаме въ източна Македония, въ Сѣрско, мѣстность **Прѣ**сѣка, прѣдадено като Πριάσακα.⁴⁾

Любопитно явление прѣдставя цинцарскиятъ езикъ въ Македония и Тесалия, както и новогръцкитѣ нарѣчия, които, бидейки още отдавна въ съсѣдство съ славѣнитѣ, възприели отъ послѣднитѣ редъ думи. Въ тия заети думи е запазено старинското славѣнско произношение напр. на **ѣ** като ia, ea. Цинцаритѣ казватъ на **Прилѣ**пъ — Пирляпъ, на **Прѣ**спа — Преаспа, невеаст (**нѣ**ѣста), змеана (**измѣ**на), стреаха (**стрѣ**ха), сеаверле (**сѣ**кверъ, сѣверенъ вѣтъръ) и др. Такива примѣри дава и новогръцкиятъ езикъ: ἄσχιράχα (**стрѣ**ха), τσαδῆλα (**цѣ**дилка), σανός (**сѣ**но), Σνεάζιχο (**Енѣ**жникъ, висока планина въ южна Македония), χρᾶνος (**хрѣ**нъ) и др. Албанцитѣ зоватъ единъ градецъ на югъ отъ Корча — Леасковикъ.

Въ старитѣ славѣнски мѣстни и др. имена въ Македония виждаме **ж** и **ѡ** произнасяни като носовки. При Солунъ е градецътъ Лжгадіна (отъ **лжгѣ**). Носовката въ това име е запазена въ сегашното гръцко название Λαγγάδα, както и въ паметници отъ XIII в., напр. у византийския историкъ Г. Акро-

¹⁾ L. Petit, Le monastère de Notre-Dame de Pitié, въ Извѣстія Русскаго Арх. института въ Константинополѣ VI, 34—46.

²⁾ Лопаревъ, Византийскій поэтъ Мануиль Филъ. Спб. 1891, стр. 53.

³⁾ Ἀραβαντινός, Χρονογραφία τῆς Ἠπείρου. Ἐν Ἀθῆναις, II, 304, 305.

⁴⁾ Miklosich et Müller, Acta et diplomata graeca V, 113.